

„Kaj ne, da me pri vas ne boste topli? To tako strašno boli...“

Pri nas je seveda nihče ni tepel. Posebno se sicer tudi pri nas nismo brigali za siroto na parni, kajti oče in mati sta se brigala le za svoje delo. Dobivala je hrano, kadar smo jedli mi in kakršno smo uživali mi. Prvi teden jo je mati, ki je imela sicer na videz trdo skorjo do revežev, okopala, oprala in osnažila mrčesa, oče pa je zmetal cunje, s katerimi se je pokrivala, na gnojišče ter ji zato dal veliko, staro, vso zašito odejo, s katero je pozimi pokrival čebele v čebelnjaku. Na ta način je kup revščine v kadunji dobil malo prijaznejši videz. Drugače pa je naprej samevala na parni.

Nekoč sem jo spet zalotil v krčevitem joku. Sprva sem jo tiho opazoval, potem se mi pa je zasmilila ter sem jo začel tolažiti, kar se mi pa ni takoj posrečilo. Šele po dolgem prigovarjanju je jok potihnil, a vame se je uprlo tistih dvoje turobnih, vodenih oči. Tedaj sem jo vprašal:

„Zakaj pa toliko jočeš?“

„Za življenjem,“ mi je vdano odgovorila.

Naposled je prišel čas, ko je morala zapustiti našo parno. Namesto enega tedna, kakor je bilo nam od občine namenjeno, je ostala skoraj mesec dni pri hiši. Nekega dne pa smo zanesli kadunjo na že pripravljeni voz.

Molče in brezbrizno, kakor da bi se je vse dogajanje prav nič ne tikalo, je čepela Tona v kadunji; tudi njene globoke, vodene oči niso kazale nobenega vznemirjenja. Otroci smo spet stali okrog vprege kakor takrat, ko so jo pripeljali na dvorišče, mati je popravljala odejo in višala vzglavje. Vsi smo molčali. Ko je bilo že vse gotovo, je oče dejal:

„Tako, Tona, zdaj bova pa šla...“

Na glasu se mu je poznalo, da mu ni vseeno. Tona se ni ganila, dokler se voz ni premaknil. Šele tedaj se je okrenila proti nam ter rekla z malo zatohlim glasom:

„Pa boglonaj, kar ste storili zame!“

In glava ji je spet omahnila na prsi.

Stali smo in nemo gledali za vozom, dokler nam ni izginil izpred oči. Tedaj se je mati obrnila k nam otrokom in dejala:

„Poglejte, otroci, tako se godi siromaku...!“

Nič drugega ni rekla...

Misli na karte

Igo Gruden

So misli na karte,
se duh je zatél:
odrezek sem vzel
in dóbil sem parte.